



דני טרק':

„השלאגר הגדול ביותר — זיכרון דברים של שבתאי!“

מועדון הספר העברי הוקם לפני כחצי שנה. במטרה לדווח לישראלים היושבים בחו"ל. איזה ספרים רואים אור בארץ. וכמובן: לספק את הספרים האלה לקורא הישראלי בחו"ל. המועדון שולח קטלוגים מעודכנים למנוייו מדי שלושה חודשים. בקשתי מדני טרק' מנהל המועדון והיוזם שלו. לספר לי כמה מנויים יש לו כבר.

מיספר החברים מתקרב ל-500. למעשה, חבר הוא מי שמשלם את דמי החבר, ומקבל תמורתם את הקטלוג. לאף חבר אין התחייבות לקנות ספר דרכנו. אבל ההזמנות שנעשו במשך ארבעת החודשים האחרונים הגיעו לממוצע של ארבעה-חמישה ספרים לחבר, וזה הרבה מעל למה שציפינו.

- **מי הם המצטרפים?**
הרבה מאוד אנשים פרטיים והרבה מוסדות ואירגונים.
- **איזה מוסדות ואירגונים?**
יש בעולם יותר מ-400 אוניברסיטות, שבהן לומדים, בין השאר, מה שנקרא ג'ואיש סטאדיס. כ-20 אוניברסיטות כאלה כבר נרשמו אצלנו כחברים, ביניהן הסורבון בפאריס. אוניברסיטת אוהיו, קונטיקט, מישיגן, אוניברסיטת מנצ'סטר ועוד רבות אחרות. כל אחת מהן מזמינה ספרים רבים לספריה העברית שיש לה במקום.
- **איזה ספרים הם מזמינים?**
בעיקר ספרות עברית עכשווית, אבל פה ושם גם דברים מזרחיים כמו מילון אחול מניוקי.
- **ומה קונים הפרטיים?**
השלגר הגדול ביותר שלנו הוא זיכרון דברים של יעקב שבתאי. נמכרו טוב גם גיא אוני וכחוס הנשבר של שולמית לפיד.
- **כלומר, ממש ספרות יפה. ומה עם בסטיסלרים מתורגמים ורומאנים רומאנטיים?**
נמכרים גם אלה. הנה, עכשיו הזמנו סקירה מקיפה על כל סוגי הרומאן הרומאנטי שרואים אור בארץ. נפרסם את הסקירה, ואדם יוכל להחליט אם זה מוצא חן בעיניו.
- **יש לך איזה כוונות של הכוונה או השמעה על טעם הקורא?**
בשום אופן לא.
- **כלומר, כל העסק הוא ריווחי טהור?**
ריווחים גדולים עדיין אין. עכשיו אנחנו מתחילים גם בהחמת ישראלים על חברות במועדון.
- **בשביל מה אדם צריך להיות חבר במועדון? אני יכולה לרדת לרחוב, להיכנס לחנות-ספרים אחת מתוך האלפים שיש בעיר ולקנות ספר.**
דרכי, כלומר דרך הקטלוג, את תהיי מעורבנת לגמרי: צא לאור, מה אומרים עליו המבקרים, וגם תקבלי הנחה של אחוז על כל ספר. זה כדאי מאוד.



שושיק שני:

„לא קל להחזיק כוכבים כמוני זמן ממושך!“

המריבות בין יוסי זורעאלי לבין המפיק אברהם (פ"ש נל") דשא הסתיימו. וילדי ישראל יזכו לראות בחופש-החנוכה את הגרסה החדשה של עוץ לי. גוץ לי. שושנה שני. שגילמה את בת-הטוחן באותה הצגה לפני כ-20 שנה. החליפה תפקיד, ובגרסה הנוכחית היא עוץ לי. גוץ לי בכבודו ובעצמו. הפעם היא הביאה איתה להצגה את בעלה, אריק לביא, ואת שתי בנותיהם. נועה ויעל. שאלתי את שושיק מה נראה הפעם על הבימה. שלא ראינו בהפקה הקודמת.

- הסיפור הוא אותו הסיפור, אבל עברו 20 שנה, ורואים את זה על הבימה. כלומר, הפעם זה עם הרבה מאוד תוספות טכניות, חזיונים ורעמים וברקים, ופתייטסכון ותאורה ופעלולים, ושאר סממני-קידמה.
- **למה את לא מרשה לי לדבר עם הבנות שלך על התפקידים שלהן בהצגה?**
איזה תפקידים? הן בסך הכל מקשטות קצת את הבימה. כי הן רוצות להרוויח דמי-חנוכה. את מי זה מעניין בכלל?
- **אני מרגישה שכל העסק הזה של בנותיך על הבימה לא מוצא חן בעינייך?**
אלה הן בנות שלומדות בבית-ספר, וזה מה שצריך לעניין. כממש שמונה ימים הן יעלו קצת על בימה, ואחרי-כך — מייד חזרה ללימודים.
- **אני מבינה, שאם זה יהיה תלוי בך, שחקניות הן לא יהיו.**
מה שחשוב הוא שהן יגמרו היטב את הלימודים. אחרי-כך יש צבא ואחרי-כך אוניברסיטה. כשיהיה להן מיקצוע ביד, אם עדיין ירצו לשחק, אני לא אתנגד.
- **איזה מיקצוע, למשל?**
כל מיקצוע רציני. אני מוכנה שהן יהיו כמו אניטה שפירא, למשל. לה יש מיקצוע.
- **שושיק, תני עצה שימושית. ב.עוץ לי. גוץ לי. יש קטעים מאוד מפתיעים. מאיזה גיל את ממליצה לבוא ולראות את ההצגה?**
בגלל זה שהפעם ההצגה מיוערת לילדים בחופש-החנוכה ולא כמו לפני 20 שנה. בהקאמרטי. שהיא היתה מיוערת לקהל הרחב. מיתנו את הקטעים המפתיעים, וילד בכל גיל יכול לבוא ולהנות.
- **היה כדאי כל העסק הזה בשביל להוסיף שמונה ימים?**
את זה את צריכה לשאול את פשה (פשנל). אני מניחה שלא קל להחזיק כוכבים כמו הגשש, עופרה חזה, ציפי שביט, אריק לביא, אני, ואחרים, זמן ממושך. לכל אחד מהכוכבים האלה יש תוכניות והתחייבויות משלו.



אבי עוז:

„מחאתן של המורות היא פוזה של צביעות!“

בהצגת פייסטה, שנערכה בשבוע שעבר לפני תלמידים ומורים, יצאו כמה מורות מהאולם, לאות-מחאה על שנאמרו בהצגה מילים גסות, כמו „בת-זונה“ למשל. פניתי אל הד"ר אבי עוז, ראש החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ושאלתי אותו האם המילה הנוראה הזאת איננה מופיעה במחזות רציניים, המוצגים בתיאטרונים מוכבדים.

- כל המחזאות העולמית מלאה וגרושה בגסויות, והמילה „בת-זונה“ היא מהביטויים הקלים ביותר. איפה את רוצה להתחיל? אפשר כבר מאריסטופנס, שחי במאה הרביעית לפני הספירה, ושליאזיסטרטה שלו עמוסה בגסויות מוסוות וגלויים, דרך ויליאם שקספיר, שאצלו כל מילה שניה היא איזו גסות, והמילה המסויימת — „בת-זונה“, או „בן-זונה“ מופיעה אינספור פעמים.
- יצירותיהם של מחזאים מודרניים מוכבדים מאוד, כמו אלבי, שוירגיניה וולף שלו היא רק ריבורי-גסות וניבול-פה מכל סוג ומין שאדם יכול להעלות על דעתו. אצל פינטר יש מיבחר עצום של זונות ובני-זונות, ובמחזה טוב, שהוצג בהקאמרטי בהצלחה גדולה, קורא הפסיכיאטר היהודי לחבריו „זין“. ומעניין, שכאשר הוצגה ההצגה הזאת בלונדון, בנוכחות מלכת-בריטניה, היא לא יצאה מהאולם כאות-מחאה על הגסויות.
- אני מחזיק בירי מילון בן 160 עמודים, העוסק כולו במילים הגסות ובכוונות הגסות אצל שקספיר, וזונות ובני-זונות מפוזרים בו ביד רחבה.
- **אז איך אתה מסביר את מחאתן של המורות?**
פשוט, כפוזה של צביעות, המוכתבת מהקונבנציות של הסביבה.
- **הטענה של המורות היתה שאת המציאות צריך לייפות בתיאטרון, ולא להראות אותה כמות שהיא.**
יופי, באמת הגיע הזמן שהמחנכים יתחילו לייפות את המציאות, וכשהיא תהיה יפה, יראו אותה גם בתיאטרון. במקום לייפות את המציאות, המחנכים מתלבשים על התיקושות ועל התיאטרון, ומלמדים אותם את העבודה שלהם. בבקשה, שיתחילו לעבוד על יופי המציאות. למה לא?